

શ્રી વારાહી સ્તુતી.

બનાવતાર.

જેશી. હરગોવીંદ જોધતારામ.

હયાતી પ્રસિદ્ધ કરતાર.

શા. સંજીવલાલ ઉમેદરામ	} અમદાવાદ.
મીસ્ત્રી. દલસુખરામ છગનલાલ.	
માસ્તર માણુકલાલ જોગલાલ	
માસ્તર શીવશંકર દેવશંકર.	

કાળુપર.

આવૃત્તી ૧ લી પ્રત ૧૦૦૦

અમદાવાદ.

ધીકાંટે શેઠ આણંદજી કલ્યાણજીના ગે. વિપર
ધર્મોત્તમ પ્રીન્ડોંગ પ્રેસ
પરબ માધ્યમથી અંત

શ્રી

અથ વારાહી સ્તુતી.

રસીક ગરબાવળી.



(૧)

(નમુ નમુ રે નરહરીલાલ તમપર બત્રીહારી-એરાહ)!

નમુ નમુ રે વારાહી માત, તમપર બત્રીહારી.
 રૂઝ દીસે છે દીપમાળ, તેપર જાગે વારી. ટેકા
 સુંદર શોભારી બની છે, મંડપની બહુ સારીરે,
 દરશન કરવા આવી ઊભો, જોયું મેંત્યો નહાળી. તમપર
 સીંહાસનપર બેઠાં સુંદરી, રૂઝ મચાવ્યો ઠાઠરે;
 હાંડીતો તો પાર નથી માંહી, ગમર લટકે આઠ. તમપર
 માંડવીની બહુ શોભા જોઇને, દીલ અતિ હરખાયરે,
 ભરે પોળનાં નરનારી સહુ, ગાવા માટે જાય. તમપર
 સુંદીર કાચના તખતા જડયા છે, માંહી મીણાકારી કામરે;
 પોળમાં પેસતાં મંદીર સામું માતાજીનું ધામ. તમપર
 વેરાહ માતા હો ગુણ જ્ઞાતા, કરો સેવકનાં કામરે,
 હરનીશ તારું સ્મરણ કરવાથી, પામે વૈકુંઠ ધામ. તમપર

(૨)

સરવે સજ્જનો મળીને, વેરાઈના ગુણ ગાયરે,
ભાવ થકી જે ભજે ભવાની, ભવ તણાં દુઃખ જાય. તમપર

(૨)

(મને અંખા જોયાના કોડરે મા મંદીર આવો. એરાહ)

આજ ઝોઝવનો છે દનરે મા રમવાને આવો.
મલ્યા તમારા જનરે, મા લાહ લડાવો,
આ સંસારમાં આશી ભવાની, મોહું મારું મનરે મા.
મારકંડ માએ અમર કીધો. છવીત કીધું વનરે મા.
સેવતાં કંઈ મા સુખજ પામ્યાં, સદ્ગુણ કર્યાં છવનરે મા.
કુલડીએ મા કટકે જમાડ્યું, સદુતે પુર્યાં અંતરે મા.
મુખે મહીપમાએ છવતો કીધો, લોક પામ્યા દરસનરે મા.
મુગલ પેટમાં કુકડો યો યો ત્યારે જાણ્યું જનરે. મા.
પાટણુ પ્રગણાનો રીપલ મનહાંતો કીધો તનરે. મા.
મુરખને કંઈ કવીતા કીધી પંડીત જેવા જનરે. મા.
શક્તી શીરોમણી સર્વેમાં જાણ્યું, વાપી ભોવન ભોવનરે મા.
દાસ તમારો દુરમતી ટાળો, આપી દયો દરશનરે. મા.

(૩)

(મને અંખા જોયાની આડીરે. દરશન દયો દહાડી-એરાહ)

દરશન દયો દહાડી દહાડીરે, વેરાઈ મારી માડી.
અમદાવાદ ભાડેરી પોળ, કરકટ વાહન કારીરે. વેરાઈ
શાલાનીરખી રહું મનહરખી, ગામ ઉપર બક્ષીદારીરે. વેરાઈ

આંગી અનુપમ માંહી ઝળકે, ઝોડી ઝોઢણી સારીરે. વેરાઝ
 મોટા મુનીવર પારન પામે, અકળ કળા છે તારીરે. વેરાઝ
 ડોગમળા દરબારમા જોતાં, ભોળી ભવાની ભારીરે. વેરાઝ
 માર્યા દૈત્ય ભંડાસુર સરખા, હાથે ત્રીશુળ ધારીરે. વેરાઝ
 સેવક કાજ મુધારવા માટે, ધોળાગઢથી પધારીરે. વેરાઝ
 જે જન વેરાઝ માતાને ભજશે, તેને લેશે ભવતારીરે. વેરાઝ
 દાસ તમારો કહે કરજોડી, માણને જોયાં નીહાળીરે. વેરાઝ

(૪)

(વારી જાગી રે લાલા તારા નામને જો) એ રાહ)

મારી વેરાઝ માંતે ભાવે ભજો જો;	
દુઃખ વામશે ને થાશે બહુ મજો જો.	મારી.
એતો ભગવતી ભવદુઃખ તારણી જો;	
ભવોભવ કેરા સકરની વારણી જો.	મારી.
બાળા રૂપને માણ્યે કેવું ધર્યું જો;	
લાજ રાખી દુઃખ સરવેનું હર્યું જો.	મારી.
ગાખે રહી ચડી જુઓ માતાજી ગાજતી જો;	
એતો ભરેરી ધોળમાં બીરાજતી જો.	મારી.
સહુ જગત સેવે માણને પ્રેમે કરી જો;	
નકી જાણે ભવસાગર જારો તરી જો.	મારી.
એતો મમાયા મોટી મદે ભરી જો;	
ભંડાસુર દૈત્યને તે ગણ ચરી જો.	મારી.
આથ અનાદ અકળ સ્વરૂપ છે જો;	
સરને દેવતાથી મોટીએ ભૂપ છે જો.	મારી.

(૪)

મારા અંતરમાં રહી એની આશ અતી જો;
હરગોવીંદ તારો દાસ છે અદ્યમતી જો. મારી.

(૫)

(નમું નમું રે નરહરીલાલ તમપર બદીહારી)(એરાહ)

ચાલો ચાલો સેવક સહુ સાથ દરશન કરવાને,
માનો મહીમા અપરમપાર ચાચર કરવાને;
સંવત ઓગણી ચોપન સાલે કારતક સુદી કહેવાયરે,
તીથી તેરસ રવીચારે મંડપ રચના થાય. દરશન
પંચ મળીને બનાવી માંડવી, હરખ અતીશે અપારરે;
જોવા માટે સહુ જન આવે, વૃધ જોબનને બાળ. દરશન
પહેલી રચના માતની કહું; મા જેની શોભા સારીરે;
ચોતરફ રૂડા સ્થંભ બીરાજે, બારીની રચના સારી. દરશન
દ્વાર સુંદીર ચારે શોભે, વચ્ચે પ્રતીમા સારીરે;
તેના શીરપર ગરબો ભારીરે, શોભા છે રહીઆળી. દરશન
બે પાસે બે જોત ઝળકે, પીતળ રચના ત્યારીરે;
આબુઆબુ પરીચો નાચે, લોક જુએ નીહાળી. દરશન
મંડપ ઊપર ચંદની બાંધી, દેખાય છે વીશાળરે;
ત્યાં જઇને જોયું મેં દ્રષ્ટીથી, હાંડી લટકે ચાર. દરશન
કરજોડીને અરજ કરું છું, સહાય કરો મંમાચરે;
હરગોવીંદને આશા એવી, વીંધન સહુ દુર થાય. દરશન

(૬)

(વારી બગીરે લાલાજી તારા નામનેજો.) એ રાહ
સરવે ધ્યાન ધરો વેરાધ માતજુંજો;

(૫)

સુખ કરશે. અત્યંત સર્વ જાતનું જો.	સરવે
માત ભાંડેરી પોળમાં બીરાજતાં જો;	
સરવે સેવકને શીર છાજતાં જો.	સરવે
ભક્ત આપના હુળીમળીને આવીયાજો,	
માની પુજા સામ્રાજી સારી લાવીયા જો;	
માને મંડળીએ પુષ્પે વધાવીયાં જો,	
પછી માંડવી મધ્યે માણ આવીયાં જો.	સરવે
બત્રીશા ધુપ માણને ત્યાં થાય છે જો,	
પછે ભક્ત મળી માના ગુણ ગાય છે જો;	સરવે
હરગોવીંદની અરજ ઉર ધારીએ જો,	
દાવાનજ દુઃખથી એને ઊગારીએ જો.	સરવે

(૭)

(પ્રથમ પાર્વતીના પુત્રને પાપે નમીરે લોલ) એ રાહ

જે કોઈ વારાહી માતને આરાધશે.	લોલ.
તેના પુત્ર પરિવાર જશ વાધશે.	લોલ. જે
માણ સુખડાં તે આપશે સંસારનાંરે	લોલ.
દેવી દુઃખડાં કાપે તે અવતારનાંરે	લોલ. જે
માતાવારાહીનાં લોચન સોહામણાંરે	લોલ.
માને પુજીએને નીત્ય લઘએ ભામણાંરે.	લોલ. જે
માને કોટી સુરજ શશી જળહળેરે	લોલ.
માને પુજીએ ત્યાં ધૃતના દીવાખળેરે.	લોલ. જે
એવા કુટડાં વધી તે નવ ખંડમાંરે	લોલ.

વેરાધ જાગતાં તે ચોટે ભ્રમાંડમારે.	લોલ.	જે
માને આરાધે દે મુનીવર દેવતારે.	લોલ.	
મનચરણ કમળ સહુ સેવતારે	લોલ.	જે
સોલ શણગાર પહેર્યા તે માએ ભાવતારે	લોલ.	
આવી દેવતા માતીડે વધાવતારે	લોલ.	જે
વેરાધ ગરબે રમવા તે પોતે નીકળ્યારે	લોલ.	
ત્યારે જન્મો જન્મનાં દુઃખ વીસર્યારે	લોલ.	જે
ત્રીપુરા મુંદરીને કાળકા ત્યાં આવીયાંરે	લોલ.	
તેને વેરાધ માએ પુષ્પથી વધાવીયાંરે	લોલ.	જે
આવ્યા ચંડીકાને ચોસઠ જોગણીરે.	લોલ.	
અંબા કંદુપ કળા તે કેરી ભોગણીરે.	લોલ.	જે
સહુ વારીહીના ચાચરે આવીયાંરે.	લોલ.	
ધણા પુષ્પને માતીડે વધાવીયાંરે.	લોલ.	જે
હાથે ફુલદહાને માંડો માંડી રમેરે.	લોલ.	
ગરબો ગાવા માંડ્યો તે સૌને ગમેરે.	લોલ.	જે
ઠમકે વાગે તે ધુધરા પાગનારે.	લોલ.	
છંદ ગાય તે છલીસ રાગનારે.	લોલ.	જે
તાળી પાડે અને અંગ મરડે ધણુરે.	લોલ.	
શોભે આંગણુ તે વેરાધ માતણુરે.	લોલ.	જે
કેશર કસ્તુરી ખરાસ માને છાંટણુરે.	લોલ.	
વેણુ છુટી અને ગળે ધરેણાં ધણારે.	લોલ.	જે
દીવા કીધા તે કૃત કપુરનારે.	લોલ.	
ગરબા ગાવા માંડ્યા અતીમુરનારે.	લોલ.	જે

ગરબો જોવા આવ્યા તે મહાદેવજીરે.	લોહ.
ગંગા આવ્યાં જોવા તે કાસી તજીરે.	લોહ. જે
વીશુ વૈકુંઠ તજીને જોવા આવીયારે.	લોહ. જે
સ્વાથે ઇંદ્ર આદે દેવ લાવીયારે.	લોહ. જે
બધર મેઘ આવ્યા તે અમી વર્ષતારે.	લોહ.
તેને માનવી જોવાને ઘણા ઇચ્છતારે.	લોહ. જે
ગરબો રમીને મંડપે પધારીયારે.	લોહ.
નવ નવાં નીવેઢ માને ધરાવીયારે.	લોહ. જે
રમી જમીને આનંદ ત્યાં થયારે.	લોહ.
દેવ દેવી તણા મેહેલે ગયારે.	લોહ. જે
મુજ મનમાં રહી છે. આશ તાહરીરે.	લોહ.
પુણી ક્યો કહે હરગોવીંદ માહરીરે.	લોહ. જે

(વ્યાદુળ થઈ છેરે ત્રીજની નારીયો) એ રાહ

સુતવીનવે છે ગુણ માતા વેરાઇતણા,
 તારા દરશનની છે અતિ મુને આશજો;
 રટણ કરું હું હરનીશ વેરાઇ માતનું,
 દુર કર માઈં ફલ દરને મોહ પાસજો. સુતવીનવે છે
 લક્ષ ચોરાસીમાં હું તો આવી પડયો,
 મુખ મળે નહીં મુજને આ સંસારજો;
 ખસવા ન પામુંરે જક્ત જંજળથી,
 રામ નામ તો લુલી ગયો આ વારજો, સુતવીનવે છે

(૮)

મન મારું જઈ ચોટયું માના ચર્ણમાં;
છત ધરું સારું માણને શીખળે;
ગમ મુજને પડતી નથી માના મુગટતણી,
નમન કરું છું આપો મા આશીષજો. મુતવીનવે છે
લાવ ધણો છે મુજને વેરાઈ માતણો,
લક્ષ લગાડું તેમાં હું તો આજળે;
સેવક સરવે આવીને સેવા કરે,
આંહાં બ્રહ્માની રાજો માણ લાજજો. મુતવીનવે છે

(૯)

(નમામી મહીસાસુર મર્દની) એ રાહ

આરાધુ કરજોડી શીકરજોડી વેરાઈ માતને,
કાપતાપતું રહેમ ધારી લવસાગર લવથી હારી;
તનથી ધનથી મનથી સાહાય થા મને. આરાધુ
નવી નકૃત્ય મુજના પ્યરજો, સહાય કરો માતુ મુજઆરંભે
અલ્પમતી નથી ગતી દા અતી સાય થા મને. આરાધુ

(૧૦)

ત્રીલોક રચના સીમાણ તારી છે બલીહારી

જગ કરતા ધરતા તું પારન પામું હું.
તુજ ગુણનો હું કરું વીસ્તાર તુજને સમરીએ વારંવાર;
સરવે લોકની સરજન હાર, વીંધસકળની પાતણુ હાર ત્રી,

(૯)

(૧૧)

શ્રી જગત્પતિ. પ્રભુ આપ સન્મતી.) એ રાહ.

શ્રી વારાહી દેવી, તું આદીશ્વરી.
સ્તુતી માત્ર નીત કરું હર્ષ મન ધરી;
અદ્ય બુધીથી હું આરાધું આપ તણે મહીમાય.
મંભાય જો મેહર કરે તો અંથ પુરણ થાય. શ્રી.
મુજ રંકને અતી મતી દયો. આપો બુધી આજ;
ભક્તોનાં દુઃખ ટાળો માત્ર હેતે વેરાધ શીરતાજ. શ્રી.
ભાવ ધકી જે દરશને આવે કરજો તેને સહાય;
સૌ સેવકને શરણ જુહોતો ચીંતા સરવે જાય. શ્રી.
સંવત આગણી પાંચ વણના વરષે આસો માસ;
શુભ પક્ષની ત્રીયોદશી રચતાં ઊપજે હુલાસ. શ્રી.
સીંહવાહની માત્ર મારી કરજે સહુને મુખ;
માત્ર તમને અરજ કરું છું હરજો સહુનાં દુઃખ. શ્રી.

(૧૨)

(જાજ દીધીઓ બાપ લાજ દીધો એ રાહ)

મેહર દીધો વેરાધ મેહર દીધી,
ભક્ત જનને આશીષ બહુ દીધીઓમાત્ર મેહર દીધી;
અમો ગયા માજનાં દરસન કરવા.
કરવા શાના એ ધ્યાનજ ધરવા,
માજ રાજ થયાં છે દુઃખ હરવા;
સર્વ દાસોને કરો સહાય. ઓ મંભાય.

માત વાગાહી આશીરવાદ દીવાં,
 જાણો ભક્તોએ અમૃત પીવાં;
 પછી સરવેને મુખીયાં દીવાં.
 તમે સરવેને થાઓ સાહાય, ઓ મંમાય,
 આપ આશરે દલમુખ નામ;
 કરે માંડવી કરે શુભ કામ.
 પીતા હનનલાલ છે આરામ,
 દરશન કરવાને દર રોજ જાય. ઓ મંમાય;

(૧૩)

(સરદારખાતા ગરબાનો રાહ).

રમે વારાહી રમ હુમ ગાળે ધુધર ઘન ઘનનન,
 ગાળે ઘનનન થાય ઘનનન;

રમે.

સાખી.

શુંદીર શોભા શી જની રત્ન મંડપની માંધ,
 કેવ સરવે આવીયા, આવ્યા શીવજી કેરા તનરે;
 અખીકા ગરબે રમે આજ હેતથી, બેઠાં માતૃશ્રી આવી
 ત્યાંયરે. અખીકા

સાખી.

ઝરર ઝાંઝર ઝમકતાં, માણ ચરણની માંય,
 અણ આનંદ અતી ધણો મરદાંગ વાગેરે;
 આંહી ડાક ડમરૂ માળે, ડમરૂ ગાળે, ભક્તને શીર છાળે.

રમે દેવી આજે. રમે ચાચર દેવી જડત જતુની જેવો,
રમે દેવી (૨); રમે.

(૧૪)

(શોખીદયો છે પુનમચંદ એ રાહ.)

શોખીદયો છે પુનમચંદ રજની શોભેરે,
મળવાને મા શું મન મુજ મન લોભેરે;
પેહેર્યા પટકુળ અતી આપતાંરે લોલ.
અતી આપતાંરે લોલ. રમ કુમ રમે અલખેલડીરે લોલ,
સાખી.

ખાંસી સુણી સખીઆઇની મોહી સકલ વ્રજનાર,
વૃંદા વનની કુંજમાં ખીલી નંદ કુમાર;
સખ્યા સોળ શણગાર સૈયર આજેરે.
હાંખી અણવટ વીંટલા સાર કલતો વાજેરે,
પેહેર્યા હીરા જડીત ઊર હાર કરે ચમકારારે;
માંલિ ઝાંઝરનો ઝમકાર દયો ઠમકારારે.
પેહેર્યા પટકુળ અતી આપતાંરે લોલ. રમ કુમ રમે,
સાખી

કુકુરતી દોયલડી સુચવે રસ શણગાર,
માજી તુજ દરશન વીના અજે ઝરે અંગાર. શોખીદયો

(૧૨)

(૧૫)

ગરબો.

ધન હીંગરાજ માત.

વસીઆ પાંચ પટ્ટી તરગારા વાડમાં,
ધણી અરજ કરું કંપા કરીને આપજો મારી વારમાં ટક
એ માએ કીધા કુંમ કુંમ ચાંદલાં.
એ માએ પેહરા છે અમર હારડા, ધન હીંગરાજ મા,
એ માને નાકે વાળી લટકે છે,
એ માનું મુખ દેખી પાપ ફટકે છે. ધન. હીંગરાજ.
એ માને કાને કુંડળ ઝળકે છે,
એ માનાં દરશનથી પાપ ફટકે છે; ધન હીંગરાજ.
એ માનાં હાથે ચુડલો ખીરાજે છે.
એ માના શીરપર છત્ર ખીરાજે છે, ધન હીંગરાજ.
એ માનાં હાંથે વીટીઆ સારી છે;
એ માના પગમાં ઝાંઝર ભારી છે. ધન હીંગરાજ.
એ માંને હુંસનીં અસ્વારી છે,
આ માંના કુકડાની બક્ષીહારી છે; ધન હીંગરાજ.
એ માનાં સનમુખ ચાચર ખીરાજે છે.
એ માનું દેહર ગગનમાં ગાજે છે, ધન હીંગરાજ.
એ માને છાઆ પીપલાની છાજે છે;
એ માના મંડપમાં મરદંગ વાગે છે. ધન હીંગરાજ.
એ માના દાસ દરસને આવે છે,

એ માના ગુણ ગાનને સૌ રાચે છે; ધન હોંગરાજ.
 એ માના ગુણ તેના દાસ ગાય છે.
 એ માના દરસનથી સુખ થાય છે, ધન હોંગરાજ.

(૧૬)

ગીતી.

સહાય કરો મમ માતૃ. મ જ દીક્ષમાં હર્ષ ધરી આજે.
 આપ તણા ગુણ ગાવા, સેવક છે તુજ સદામુધી દીજે,

(૧૭)

(પુનમ ચાંદની પુરી ખીલી અહીંરે) એ રાહ.

ચાલો ચાલો સહુ સજનો ટાળે મળીરે,
 અતી ખુશાલીનો અવસર છે આજ;
 હેતે રમીએ આનંદ માજ આગલેરે.

સાખી.

આપણને સુધ ભક્તીથી, માજ થાશે સહાય,
 વીધન આપણાં હેતથી, દુર કરશે મંમાય.
 માતૃ તણી મતી માંહી નથી રતીરે;
 ભક્તી કરે તેનાં ટાળે સહુ શોક.

હેતે.

સાખી.

દેખાય નહીં દ્રષ્ટીએ કોઈ જનને કાંઈ દુઃખ,
 જેને માતૃ સાહાય થાય તેને શાની ભુખ.

(૧૪)

આખી ધાળમાં સહુને આનંદ થયોરે;
સર્વે સેવકોને દેશો માણ મુખ.

હિતે.

સાખી.

કેસર કસ્તુરી ફુલેલ લગ્ન, સર્વે પુજને જાય,
પુજે પુરા પ્રેમથી. પ્રસન માણ તેને થાય.
સદાયા વહાલા ભક્તો સર્વ હિતેથીરે;
ધાળ ધરાવે છે માણને હરરોજ.

હિતે.

(૧૮)

(તરણ વયમાં દીસો છો સકોમળ કેવા) એ રાહ.

આજ આનંદ આનંદ અપાર થયો,
આત વારાહી સેવક તમારો નાચી રહ્યો.
નમીને અરજ કરે માણજો ઉરવરે;

જય..... જય.....જય.....જય....

આજ.

પ્રસન થાઓને દાસ તણાં દુઃખ હરો,
સહુ પાયપરે માણ દયા દીલ ધરો.
સેવકને સહાય કરો. વીનતી શ્રવણે ધરો.
જય.....જય.....જય.....જય....

આજ.

(૧૯)

(વીરા વેસ્યાના ચારી) એ રાહ.

માણ અરજ અમારી, દીલમાં ધારી, સેવકને સભાર;
અમોઝાઝ્યા આચારો, સરણે તમારી, દુઃખ નીવારી. સેવકને

(૧૫)

મૃગ વાહની સંકટ અમારાં સેવકનાં કર દર,
 પાંચ તારા ભક્ત મળી આપને ચાહે ઉર;
 કરો વાહાર અમારી. પુત્ર વીચારી, દુઃખ નીવારી. સેવક.
 ભક્તોના ઉપર સહાય તમારી દયા લાવો દીનમાંય,
 આપને દરશન સહુજન આવે દાસને થાઓ સહાય;
 મોઝે નયની સારી. સુખજ કરો. માતીની વાળી. સેવક.
 આસો માસ સહુ ભક્ત મળીને ગુણ તમારા ગાય,
 માતુ તમારા સેવક આજે પ્રેમે લાગે પાય;
 જઠરે તમ પરવારી, લાજ વધારી, દુઃખ નીવારી. સેવક.
 અમે સર્વે મળીને માગીએ એટલું મહેર કરો મંમાય,
 દુઃખ હરાને સુખ કરો માતુ સેવકને થાઓ સહાય;
 આઘ્યા મારે તમારી, ઊરમાં ધારી, દુઃખ નીવારી. સેવકન

(૨૦)

(મામાએ કોવંજ ડીવો) એ રાહ.

વારાહી બ્યાલજ ડીવા, ઉપકાર અપર મીત દીવા,
 ગમાર હું અપાર મુજમતી અતી નાદાર અરે આવાર;
 પરમ સુખ દીવાં વારાહી,

જકત જતુની માત તુમને તારો એક આધાર,
 અમે સર્વ મળી વીનવીએ કૃપા કરો આ વાર;
 આકાળ લેજે સંભાળ ફીકર મુજ દાળ,
 અમૃત તરસ પીવાં વારાહી.
 મંડપ રચના શી કહું પ્રેમે પુજે નરેશ,

(૧૬)

આભુષણ સહુ શોભતાં માણ બેઠાં બાળેવેશ.
સન્ન્યાં આવાર, સોળ શણગાર, કરો મુખ સાગ;
દુઃખ હરી લીધાં વારાહી.

(૨૧)

ગરબો.

ધન વેરાઇમાં, આદી અંતર અવની માતુનો એક છે;
ભાગ જાણીતી, અચળ અનુપમ માતા તારી મેહર છે;
તાર દહેર પાડા ધોળ પાસે,
જેની ભક્તા થકી દુઃખ સૌ નાસે. ધન વેરાઇમાં
આગળ ગણપતી ખીરાજે છે,
ખીજ નારસીંગ વીર છાજે છે;
જોડકે હનમંત વીર ગાજે છે. ધન વેરાઇમાં
પાસે માહાદેવની જળાધારી,
સામે પોઠીઆની શોભા ભારી;
તીજ પારવતી ઉપમાં ન્યારી. ધન વેરાઇમાં
નીચે વેરાઇમાંની સોભા સારી,
ખીજ બહુચરમાં પર જાઉં વારી;
ત્રીજ તોતરા માંની બલીહારી. ધન વેરાઇમાં
તેમના વસ્ત્ર આભુષણ અતી ભારી,
જેનો જોડા ન મલે દુનીઆ માંહા;
એનું વર્ણન અતીસે થાઅ નહી. ધન વેરાઇમાં
તેમનાં ચાચરમાં માડવી બહુ સારી,
એના ચાર થાઅજાને એક પુતળી ભારી;

વચમાં ગરબો લેછે હાથે તાલી.

ધન વેરાધમે

ગણી માડવીની રચના છે સારી,

આલીસ જાડને એક મોર ભારી;

વચમાં કુવારાનો યોલ ભારી.

ધન વેરાધ.

એવી રચના રચી છે બહુ ન્યારી,

એક જ્ઞાનસને હાંડીઓ સારી;

તમારા નામ પરથી જાતે બલીહારી.

ધન વેરાધ.

(૨૨)

મેહેતાજીરે શું મહી મુલ બતાવું એ રાહ.

દયાજીરે. વેરાધ અરજ દીલ ધારો, વીનતી આપ વીચારો.

માયાજીરે. મોહ ધણો છે મારો. સદ્ બુધીનો આપો વધારો.

જીલ.

મુખ પાવાગઢની રાણીરે, વંદુ દીલમાં હર્ષને આણીરે,

માજ ભકતી ન આપની જાણીરે;

કલ્યાણીરે સહાય કરવા વીચારો, માજ તારે કાંઠીનારો. દયાજી

જીલ.

કળયુગમાં દીસો માજીરે, રાખો સહુને રાજ રાજીરે,

આપ રહ્યા જગતમાં ગાજીરે;

મુખ આપોરે, દુખ તમે સહુ કાપો, હેતે પૂત્ર ગણી મને થાપો.

જીલ.

અમે આવ્યા આપના પારેરે, ચડા માજ સર્વેની વારેરે,

તુજ વીણ માણ દોણ તારેરે;
 હીએ પુલરે, આપ તણા હોદ્યાળી, સીચે ક્ષમા પાવામઢવાળી,

(૨૩)

(ક્ષત્રી કલંક)

અમે આવ્યા માણ કેરા ધામ વિનાંતી હિરમાંહી ધરેરે,
 ભક્ત કેરાં કરો શુભ માણ કામ; વીનંતી.
 માત્ર આપ તણા ગુણ સહુ ગાય. વીનંતી.
 સહુ સેવકને કરો તમે સહાય, વીનંતી.
 તારું મુખ દેખી મન હરખાય; વીનંતી.
 પાછા જવાનું ન મન જરી થાય. વીનંતી.
 અમે અરજ કરીએ સહુ આજ, વીનંતી.
 કરો સેવક તણાં શુભ કાજ; વીનંતી.
 દયા કરી તમે કરો મને મહેર. વીનંતી.
 સર્વ સેવકને કરો લીલા લેહર, વીનંતી.

(૨૪)

(આશાગોડી)

સાહાયથજો જકતજહુની, સંકટસમેસાહાયથજોજકતજહુની.
 દુઃખ અમારાં હર કરોજો, થાય અમેને મુખ શાતા; સંકટ.
 માત્ર તમે સંકટ રાખક, સેવકને મુખ દાતા. સંકટ.
 માણ આપના આશરે આજે, દાસ સહુ મુખી થાતા, સંકટ.
 કીંકર તારા સહુ જનોને, મુખી કરો જગ જનેતા; સંકટ.
 માફ કરો અમ મુના માતૃશ્રી, રહીએ સદા ગુણ ગાતા. સંકટ.

(૧૯)

(૨૫)

(રધુપતી રામ રૂદેમાં રેહેજોરે-એ રાહ).

નમું જુગત અંબા રૂદની રાણીરે,	
જવાળામુળી પ્રગટ જુગ જાણી;	નમું.
હું છું બાળ અખળ કર સાચોરે,	
દુઃખ વૃંદ તમામ ન સાવોરે,	
પહું પ્રાય પ્રસન દેવી થાઓ;	નમું.
ભવ સાગર છે ભયકારીરે.	
ચાહું હાકવા હોડી મારીરે,	
દેજો સદગુણ ઓ મુખહારી;	નમું.
જેના હાથમાં તન મન દેવુરે.	
સદાકાળ સંગ જેની રેહેવુરે,	
તે મુકીને આજે શીઠ જાવું;	નમું.
માટે આ મુજ અરજ સ્વીકારીરે.	
ત્રીપુરેશ્વરી લેજો ઊગારીરે,	
મુને કરજો સાહ્યતા સારી;	નમું.

(૨૬)

(થયા છોરે પતી તેજ પ્યારી તનનાં ઊર હસી વરી
આજે. એ રાહ).

ગુણ ગાઓરે મા વેરાઇ તણા ઊર આનંદ ધરીઆજે,
ભાવ થકી જો ભજો ભવાની ભવની ભાવર ભય;

(૨૦)

દુઃખ ટળશે, સુખ મળશે, કૃપા કરશે, વીધન હરશે.
એમ સ્મરણ કર્યાથી સહુ સુધરશે સફળ થશે કાળે. ગુણ
સર્વ વ્યાપક છે જડત જતુની કરો ભક્તતની વાર;
ભજો ભાવે, કષ્ટ જાવે. માણ આવે, સુખી થાવે.
કરે સેવા જો તન મન ધનથી અધીક પ્રેમ છાજે, ગુણ.

(૨૭)

(૯૨માં તું દીલ સાથ છોકરા. એ રાહ.)

રાખો મારી લાજ માત તમે રાખો મારી લાજ,
કરજોડી કહું છું આજ; માત તમે.
દાસ તમારો, કષ્ટ નીવારો.
જતુની જીવે જરા રંકના સામું, આનંદ ઉરે જો દરશન પામું.
સામું જોતાં સહુ સંકટ વામું, જેથી હું પુરણ પ્રભાવ પામું;
(દાસ તમારો જાણો માણ, દરશન કરીને થાઉં હું રાણ).
સદા થયો મુખનો સાજ, માત તમે.

(૨૮)

શુહરે થયું બેન શુરે થયો એ રાહ.

આવો બેની તમે આવો બેની,
આજ મારી હીંગરાજ હરખે રમે;
હરખે રમે, આનંદ રમે, આજ મારી હીંગરાજ
સોમવારે, શી શોભા બની છે,
સોલે શણગાર, માને અંગે રહે; આજ મારી હીંગરાજ.
મંગળવારે, માણ છે ઊમંગમાં.

(૨૧)

આચર આવીને, ગરબે રમે,

આજભારીહીં ગરાજ;

બુધવારે મા, ગાગરે રમે છે;

આજભારીહીં ગરાજ.

ગાગરે રમે મા, સૌને ગમે.

ગુરુવારે મા, રાસે રમે છે,

આજભારીહીં ગરાજ.

રાસે રમે, ને અમને ગમે;

શુકરવારે, માણ લાવ ધરીને.

આજભારીહીં ગરાજ.

લોહો રમે, તે માંને ગમે,

સનીવારે, માને સૌડો સેવે છે;

આજભારીહીં ગરાજ.

સૌ સેવે તો, માને ગમે.

આદીત વારે, મા બેઠા ઊમંગમાં,

આજભારીહીં ગરાજ.

બેઠા સેવકના; દુખડા હરે;

(૨૯)

(ગોપીચંદ લાલકા જોગી હોજરે એ રાહ)

મમ માત કૃપાળુ. નજર કરો નીજ સેવક સામી આ સમે;

દાસ તમારો હું છું ઊગારો દુઃખથી તારો આજ;

આંધ્ર અહો આ વખતે આવી, રાખો મારી લાજરે, મમ.

થઈ દીન રહું આધીન તારે માત વધારો માન,

પગ વીનાનો પાંગળો જોવો તેવો હું અજ્ઞાનરે; મમ.

ભરંસો ભારે ભવાની તારો અમર આશા ઊરમાંય.

વારે ધાઓ વારાહી માતા વસો રદ્યની માંયરે, મમ.

જીવ્યાએ રેહેજો દરશન દેખે ગુણ ગાડીં અનેક;

છો ગુણ આમી. કહું શીશ નામી રાખો દાસની ટકરે. મમ.

(૨૨)

(૩૦)

(શું આ નટવર વસંત. એ રાહ.)

શું વીનવું શુંગાર માત અંખીકા તણે,
અંખીકા તણે, મુખેથી માણને બણે;

શું.

સાખી.

કીધી શું શોભતી કુંકુંમ કેસર ભાવ,
આછી જરીની ચુંદડી માતી પ્રોએલ બાવ;
બાળાને બાંહે બાળુ બંધ અતિ આપતાં.
ધુવરનો ધમ ધમાટ ગાજતો ધણે,
ગાજતો ધણે માણ સહુ દુઃખને હણે;

શું.

સાખી.

તોતમ નાકે નથ, ધરી બણે ચતુરથી ચંદ,
સીંહસ્વારી સાથ લઇ, ટાળો ભક્તનો કંદ;
સંજ્યા સંજ્યા તે સોળ શણગાર માણ મન ભાવતારે,
બણે કરવા સેવકની વાર. સનમુખ આવતારે,

સાખી.

અદ્ય મતી હું રંકજું, વીનવું વારંવાર,
સાહાય કરો સહુ દુઃખ હરો. મને તારો આધાર;
આઘ શક્તીની લગની લાગી મુજ મનમાં.
જેથી આનંદ થાય ઊરમાં ધણે.
ઊરમાં ધણે, માણને મુખેથી લણે,

શું.

(૨૩)

(૩૧)

એવી વેરાઈ માની પુતમે ઓનંદનીરે,

લોકો દેસ દેસથી આવે, દરસન કાજ;
માની માંડવીની શોભા આજે શી બનીરે,
સાખી.

ભરેરિ પોળમાં પેસતાં કાયતવાડ કહેવાય,
વચમાં એક દેર છે, વેરાઈ માનું સાર;
સાંભી માંડવીની, રચના રચી ધણીરે,
શોભે આગળ પાછળ પુતરીયો ચાર.

માની

સાખી.

માંડપમાં રચના શી બની માળના દરખાર,
ખેડાં આજે હરખથી, સજી સોળ સણગાર;
માની માંડવીમાં ચાર દીવીઓ સહીરે,
ત્યાં પુતળીઓ, ગરબા લેડને ગાય.

માની

સાખી.

માતાજીની માંડવી શું દેખાય અદ્ભુત,
પુતરીયો શું હસી રહી હાર ચડાવવા જાય;
મારી વેરાઈ મા આગળ રચના રચી ધણીરે,
માજી સૌ ભક્તોપર અમીની નજરો ધાય,

માની

સાખી.

બહુચરમા હસી રહ્યા, તોતરામા તેની પાસ,
વેરાઈ મા જાણજો, ગરીબ હું તારો દાસ;

(૨૪)

માણ મહેર કરીને. સૌ દુનીયાને તારજોરે,
ભુલુ નહી તમારું નામ ધડી પણ એક.

માની

(૩૨)

ચાલો સૌ આજે મળી, માણને વધાવો,
માણને વધાવો હોતે ફુલડે વધાવો, ટેક મારો;
તનમન ધનથકીપાએ સૌ લાગે, કુમકુમ કળશકેશરથકીસરીયા
નમન કરે છે જગ સુખી સહુ કરીઆ, ચાલો સહુ.

(૩૩)

(શીદ કલ્યા વેસતાવે, હું છું રંક જરી ભુઓ) એરાહ

ઊરે આનંદને વધારી, સેવો સારી રીતે અંબા દેવીરે,
જપ જપો જપમાલ ગ્રહી હાથ શહાય કરે જગમાય;
પ્રીતથી. હીતથી. ચીતથી. રીતથી રાખો રદયનીમાંય. ઊરે
ગુણ તારો છે ન્યારા ગણનારા બહુ ન્યારા સેવકને સદાય;
નહી ખામી. ગુણ આમી શીશનામી રહું ચરણાનીમાંય. ઊરે

(૩૪)

(આશી વાત હાડા કેરી નારી ઠરી વ્યભીચારી) એરાહ

લણ જુગમાં જણે જુક્ત અંબા છે સાચીરે,
વાહ ક્યાં કળી શકે અદ્ય મતી મુજ કાચીરે;
ડીંગ મુઠ બન્યો જોઈ મુખ માનું રહીયાળુરે,
જણે નેત્ર થઈ જાય બંધ ક્યાંથી પછે ભાળુરે.
દરસનની અંતર અલીલાપ અતી રહી વ્યાપીરે

(૨૫)

વરદાયની દેવરદાન કબ્જ સહુ કાપીરે;
લાગી લગતી ને લલચાયું મન ભવાનીને ભજવારે,
લવલેશ ન પામું કલેશ એવા ગુણ સજવારે,
જો ગુણ ગાય કોઈ જન જનુનીના ભાવેરે,
ધર્ધરી કરે આનંદ ન સંકટ આવેરે;
આવીને આજ કુળ સંસારે,
રાખો બાંધે મહીને લાજ કરો ઝટવારે,
મને આશરો તારો એક ઊગારવાનો આરેરે,
નામ ઊભી લીટીએ વંચાય દાસ બાણ તારેરે;

(૩૫)

(પુનમ ત્યાંદની પુરી ખીલી અહીંરે) એ રાહ.

માના મંડપની રચનાયો છે ધણીરે,
જેમાં કારીગરે કીધા રંગ હુલાસ;
પ્રેમે પ્રતીમા પધરાવી માણ તણીરે,

સાખી.

કારતક સુધી તેરસે મળ્યું મુરત નીરધાર,
વરસ ચોપનની સાલમાં સુધ્ધ ઠયો રવીવાર;
ઊતકંઠા ધરી અંગે ગાય છે રે,
પદ કમળની પુજા ધરી શીષ,

પ્રેમે

સાખી.

જગજગ જોન જગડી રહી તેજ તણો અંબાર,
મેરાઓ મન માનતી અતી ક્યોં ઊઝસ;
દેવીઓ બીરાજે બે બાબુપર પીતળ તણીરે,
સાથે શોભે મુંદીર પરીચો અપરંપાર.

પ્રેમે

સાખી.

ચયનાઓ રસીકથી શણગાર્યું ભોવન,
ઠીક ઠરાવ્યું થાંભલા બેતાં રીઝે મન;
મહીમા વધ્યા બેતાં ઊરમાં આનંદ ઘણારે,
ભાવે ભજતાં સહુ કરે કલોલ.

પ્રેમે

સાખી.

પરીચો સમાન બે પુતળો શીર ધરી ગરબો ગાય,
કરતાં શેવક સહુ નમે, હરખ ક્યોં નવ જાય;
રંગે રમતાં સજ્જનો કરે આનંદ મોરે,
હરતાં કરતાં કરતા માણને પ્રણામ.
લટકે કુમર હાંડીઓ ગાળાનો નહીં પાર,
તકતા અતી રળીયામણા શોભા ઠારોઠાર;
ચાંદી સોના કેરાં ધાર અતી આપનારે,
આંગાં પુષ્પ તણી આવી ત્યાં અપાર.

પ્રેમે

પ્રેમે

(૨૭)

(૩૬)

સખીયો નીજ નીજ એ રાહ.

ચાલો સખીયો વેરાધ માને કુલડેથી વધાવીરે,
હરખે ફરીએ હર્ષ ઊછલે આનંદ ઊર;
આવો આનંદનો દીન આજે, રંગ મમચાવીએરે, ચાલો

સાખી.

મંડપ રચના સી બની ઝમક ઝમક કુલ થાય,
સુર્ય બીજ છાંય રહ્યો માતુની મંગળ ગાય;
ચાપી ચતુર સુધડ નર નારી દરશન આવતારે,
કંચન ભુવંન શુ શોભીતવજ્રનિતે થાય. આવો આનંદનો

સાખી.

સરદ રતુ શોભામણી શોભે સુંદર રાત,
મંદ પવન નીર્મલ અતી, કરે સૌને રળીઆત;
પડીયો પ્રેમ ઝરણથી, પ્રેમ રંગ પટકુળ પાસ છે રે,
પરમ કૃપાળુ દેવી પુરજે મનની આશ. આવો આનંદનો

(૩૭)

(જપતી પ્રીતમની] એ રાહ.

નીસ દીન રટણ તમારૂં માત મુરતી મંગળ દેવી,

(૨૮)

અંખોડે મણીધર ભગનો રક્ષણકર કેવી;
જાણે વહે વીરલ વેલી જેવી, ટેક, નીશદીન
સાખી.

ઘટ ઘટમાં તુજ વાસ છે. ભુતળ મોટુ નામ,
અમર અવીલ જોગણી, આનંદી તુજ ધામ;
સજીવન ઊપવના જશકારી ફરતી છે તેવી. જાણે વૃક્ષે વીરલી
સાખી.

કંટીખર દયકર વસ કરે, કંઠની ભાંગી ભુખ,
મુખ જોતા સોહામણું, જાય દાવાનળ દુખ;
શરખી સહિપર અમી દ્રસ્ટી સ્થલે સ્થલે હેવી.
જાણે વૃક્ષેવીરલી

(૩૮)

પ્રાર્થના.

જગત જુગત પર પરમ બ્રહ્મહર,
બ્રીજધર ગીરધર દયા તુજ પર;
રાખે શીશપર જગત પાલકર.
જામ જનમ ભર સગરી નગરી પર,
અખટ પહર નીજ રાજ પાટ કર;

અમલ, કમલ, બદન, સદન. મજશ કરણ મદન ઉરણ.
 ગાઓ ગાઓ ગુણી ગુણ વારાહીના,
 પરમ પરમ કરમ ધરમ. ભવ ભય ડર નનકે,
 જલ સ્થલ અગ્ની પાવસકે. અમલ.

(૩૯)

આરતી.

જે વારાહી શક્તીમા (૨) નીશ દીન તુજને વંદે (૨)
 કરું સદા ભક્તી જે વારાહી.
 મેહર કરીને માત મંડપમાં રાખ્યાં મા (૨)
 સેવક કારણ પોતે (૨) સ્ત્રીષ્ટીમાં ગાળ્યાં. જે.
 દુઃખી સુખી જન સરવે તુજ પાચે પડતા મા (૨)
 દુઃખ સેવકનાં દુખી (૨) દુસ્મનથી લડતાં. જે.
 ચોખડે તુજ નામ શ્રીષ્ટીમાં વાર્યું મા (૨)
 ભક્તની સહાય કરો મા (૨) કષ્ટે સંહુ કાપી. જે.
 સરવેને કરજો સહાય મેહર કરી માણ મા (૨)
 હરનીશ આરતી કરતાં ઉરમાં અતી રાણ. જે.
 વારાહી તારી મંડળી નીત ગુણ ગાશે મા (૨)
 જન્મ મરણ ભય ટાળી, સુખીયાં સહુ થાશે. જે.

(૩૦)

(૪૦)

પુનમ ચાદનીનો. રાહ.

એવા હીંગરાજ માતા, નવ દાહાડા આનંદનારે,
એવા ગુણ ગામએ, હીંગરાજ માંતા આજ;
જેવા પાપ કર્યાથી, સૌહારીએ. દેક. એવા હીંગરાજ.

સાખી.

પાચ પટ્ટીમાં પેસતા, કટકીઆ વાડ શ્રુદવાઅ,
ત્યાં આગળ એક દેહર છે, હીંગરાજ માનું સાર;
છિત્યમ પ્રકારે રચના રચી ગણીરે. એ ૧૧ હીંગરાજ.

સાખી.

આગળ કોટ વીશાળ છે, સામું દેર સાર,
ગ્રામમાં બીરાજ છે, સોભાનો નહી પાર;
માનું ચાચર સુંદર, સોભી રહીયુરે. એવા હીંગરાજ.

સાખી.

ગાદી છે જરીઆનની, વીધ વીધ ભાત અપાર,
પાછળ તકીઆ બીરાજ છે, સુંદીર અપરંખપાર;
માતા હીંગરાજ તે પર, બીરાજ આરે. એવા હીંગરાજ.

સાખી.

માતાજીએ ઝોઢી છે, ચુંદડી નવી નજ ભાત,
કાંતે વાળી ઝળકી રહી, ચુંદર રત્ન ચડાવ;
એવા મુંદર આભુસણ, અંગે ધરાર્યારે.

એવા હીંગરાજના.

સાખી.

નાંકે વાળી સોભતી, ચંદ્ર તેજ પ્રકાશ,
કોટે કૌસ્તભ હાર છે, હીરા રત્ન જડાવ;
ચાહ્યો કપાળે કુંભ કુમનો સોભી રહ્યોરે.

એવા હીંગરાજ.

સાખી.

કર કંકણ ચુડી ચમક, સોભાનો નડી પાર,
વેઠ વીટીઓએ સૌ, ઝાઝરનો ઝમકાર;
બણા સણગારો સજ્યા છે વીંધ વીંધ, ભાતનારે.

એવા હીંગરાજ.

સાખી.

માતાજીના ભુવનવું, વરણવતો ન થામ્ય,
દુકામાં વર્ણન કર, છું માણ તમારો દાસ;
સૌ હીંગરાજ માંતે, નમી નમી પાએ લાગીએરે.

એવા હીંગરાજ.

(૩૨)

(૪૧)

ધનાત્રી.

થોડો નહીં ઉપકાર માણ થોડો નહીં ઉપકાર,
કેડે બેસારી ફેરવ્યો મુજને;

હેતે વારં વાર.

માણ.

પારણામાં મુવાડી જુલાવ્યો,

હાલરડાં ગામ હજાર,

કોટી કરી ચીડી ચુળીયો દધને,

લીચો વારાણાં અપાર.

માણ.

સ્મરણ તારૂં વીસરૂં નાહાલી.

જીવીઆ સંસાર,

માણ.



